RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 73.651 van 14 mei 1998
in de zaak A. 69.869/VII-14.382.

In zake : 1. v.z.w. BETER-LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE,
2. Camiel DEMEYER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat A. DECLERCK,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Kortrijksesteenweg 387

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106

tussenkomende partij :

n.v. INTERLIN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. FAURE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 210 A

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE en Camiel DEMEYER op 15 juli 1996 ingediend hebben om de vernietiging te vorderen van het besluit van 20 mei 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling houdende bevestiging, mits enkele wijzigingen, van het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan de n.v. INTERLIN een milieuvergunning wordt verleend om te Waregem (Beveren-Leie), Koning Albertstraat 52, een leemplaten- en houtspaanderfabriek verder te exploiteren;

Gezien het arrest nr. 66.409, van 27 mei 1997, waarbij de schorsing wordt bevolen van de tenuitvoerlegging van bovengenoemd besluit;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 5 september 1997;

Gelet op de beschikking van 9 december 1997 die de tussenkomst van de n.v. INTERLIN toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag over de zaak opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 november 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 1997, op welke datum de zaak sine die is uitgesteld;

Gelet op de beschikking van 16 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 1998;

Gehoord het verslag van staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. DECLERCK die verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat B. ROELANDTS die, loco Advocaat B. BRONDERS, verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat I. LIETAER die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur P. SOURBRON, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal dd. 11 december 1997;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. **Feiten**

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat:

1.1. In 1958 krijgt de n.v. INTERLIN -tussenkomende partij- een vergunning voor dertig jaar, tot 21 februari 1988, voor het uitbaten, op bovenvermeld perceel, van een leemplaten- en houtspaanderplatenfabriek in de dorpskom van Beveren-Leie. Het perceel wordt door het gewestplan Kortrijk tot woongebied bestemd.

1.2. In 1988 vraagt het bedrijf een nieuwe exploitatievergunning aan die eerst voor een termijn van 2 jaar op proef wordt toegestaan en later bij besluit van 16 januari 1992 door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen wordt omgezet in een vergunning tot 11 augustus 1996.

1.3. In 1995 vraagt de n.v. INTERLIN opnieuw een milieuvergunning voor twintig jaar.
De bestendige deputatie verleent bij besluit van 23 november 1995 een vergunning tot het einde van het jaar 2002, maar weigert een vergunning voor twee onderdelen, namelijk "400 l genklene (Xn) in vaten" en "ontvetting van metalen met genklene : wasbak van 50 l".
Onder andere verzoekende partijen en tussenkomende partij tekenen tegen deze beslissing administratief beroep aan.

Het bestreden besluit verklaart het beroep van de verzoekende partijen gedeeltelijk gegrond, wijzigt dienvolgens de vergunningsvoorwaarden, en wijst het beroep van de n.v. INTERLIN als ongegrond af.

2. **Ten gronde**

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in hun eerste middel o.m. de schending aanvoeren van artikel 2 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en van het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977; dat zij o.m. betogen dat de minister de onverenigbaarheid van de inrichting met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften heeft erkend, doch daaruit niet de enig mogelijke conclusie heeft getrokken, nl. de weigering van de vergunning, en dat billijkheidsredenen (o.a. de ingeroepen "economische noodzaak om de continuïteit van het bedrijf te verzekeren") niet kunnen worden aangevoerd om, een milieuvergunning te verlenen aan een inrichting die onbestaanbaar is met de bestemming van het gebied;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hier in haar memorie van antwoord in essentie op antwoordt dat de stedenbouwkundige onverenigbaarheid precies de reden is waarom de vergunning slechts voor een beperkte duur werd verleend met het oog op de herlocalisatie van de inrichting;

2.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoek tot tussenkomst en in haar nota aanvoert, 1° dat haar bedrijf verenigbaar is met de gewestplanbestemming "woongebied", 2° dat "destijds gold dat zone vreemde hinderlijke bedrijven (als INTERLIN dat al überhaupt is) die bij het van kracht worden van het gewestplan niet in de daartoe voorziene industriegebieden gelegen zijn, hun activiteit mogen

voortzetten tot op het einde van de termijn bepaald in de exploitatievergunning. Verstrijkt deze binnen de 10 jaar na het van kracht worden van het gewestplan, dan kon bovendien ook een verlenging worden toegestaan met het doel het bedrijf toe te laten naar een andere plaats te verhuizen"; 3° dat "de belangenafweging en beoordeling in het kader van een bouwvergunning een totaal andere is dan in het kader van een milieuvergunning" en, 4° dat geen enkele wettelijke bepaling zich ertegen verzet dat de overheid aan een bedrijf zoals het hare de mogelijkheid geeft een herlocalisatie binnen een termijn van vijf jaar te realiseren, "daarbij tevens maatregelen voorstellend om de eventuele hinder voor omwonenden tot een minimum te beperken"; dat de tussenkomende partij in haar laatste memorie geen nieuwe gegevens aanvoert;

2.2. Overwegende dat het middel gegrond is om de hieronder uiteengezette redenen.

2.2.1. Het bestreden besluit vergunt tot 31 december 2002 de verdere exploitatie van een leemplaten- en houtspaanderplatenfabriek op hogervermeld perceel.

Voor de verspaanderij en de voordroger wordt de vergunningstermijn beperkt tot 30 juni 1998.

2.2.2. Aangaande de stedenbouwkundige aanvaardbaarheid van de gevraagde milieuvergunning overweegt het bestreden besluit o.m. :

> "Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedebouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedebouwkundige voorschriften; dat de

vergunningstermijn om de herlocalisatie mogelijk te maken zo beperkt mogelijk moet worden gehouden;

...

Overwegende dat de beslissing van de Bestendige Deputatie kadert in de aanslepende problematiek betreffende de herlocalisatie van het bedrijf en dient gezien in het licht van vorige beslissingen welke met betrekking tot de omstreden exploitatie werden getroffen; dat het bestreden besluit de verplichting inhoudt om de meest hinderlijke afdeling, met name de verspaanderij en de voordroger op korte termijn te verhuizen naar de nieuwe vestiging te Wielsbeke; dat de beslissing betracht op redelijke wijze de belangen van de diverse betrokken partijen te vrijwaren; dat het hierbij niet zonder belang is dat de produktie op lijn 4 te Beveren-Leie kan worden verdergezet teneinde de nodige financiële ondersteuning van de herlocalisatie te waarborgen;

Overwegende dat uit de geschetste vergunningshistoriek duidelijk blijkt dat de N.V. INTERLIN er reeds geruime tijd van op de hoogte is dat de verdere uitbating van de spaanderplatenfabriek aan de Koning Albertstraat voor een lange periode niet mogelijk is; dat beroepers terzake stellen dat de N.V. INTERLIN onvoldoende initiatieven heeft genomen om naar een nieuwe vestiging uit te kijken en thans niet mag beloond worden voor haar passiviteit door het verkrijgen van een nieuwe vergunningstermijn van 7 jaar;

Overwegende dat de politiek van de N.V. INTERLIN wellicht mee bepaald is door het feit dat de meest recente pers (lijn 4) welke in 1985 in exploitatie werd genomen om economische redenen nog een tijd moet kunnen worden in uitbating gehouden; dat echter dient aangenomen dat het niet eenvoudig is een geschikt terrein te vinden dat waarborgen biedt op lange termijn, gelet op de grote oppervlakte die vereist is, de milieu-impact op de onmiddellijke omgeving en de verkeersproblematiek wegens de frequente aanvoer van grondstoffen; dat de N.V. INTERLIN het terrein op D'HOOIE te Wielsbeke reeds heeft aangekocht in 1990; dat het hier echter landbouwgrond betrof, waarvan de bestemmingswijziging tot industriegrond via een wijziging van het gewestplan Roeselare-Tielt pas op 19 april 1995 werd goedgekeurd door de Vlaamse Regering en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 03 augustus 1995; dat om die reden de herlokalisatie buiten de wil van de N.V. INTERLIN om een vertraging van circa 5 jaar heeft opgelopen; dat gezien nu uiteindelijk de juridische basis voor een herlocalisatie voorhanden is hierin tevens aanvaardbare argumenten te vinden zijn om te stellen dat een bijkomende vergunningstermijn kan worden toegekend om de verhuis van het bedrijf toe te laten; dat een bijkomende termijn het bedrijf moet toelaten de herlocalisatie financieel haalbaar te maken; dat

op basis van voormelde argumenten niet kan worden ingegaan op het verzoek van de omwonenden om alle activiteiten bij het verstrijken van de lopende vergunning op 11 augustus 1996 stop te zetten;

Overwegende dat de N.V. INTERLIN in de milieuvergunningsaanvraag geen beperking van de vergunningstermijn heeft voorgesteld, noch een concrete planning betreffende de verhuis naar de nieuwe vestiging te Wielsbeke; dat tijdens het onderzoek in eerste aanleg door de exploitant werd gesteld dat voor de verhuis van de verspaanderij en voordrogerij een termijn van 2 à 3 jaar nodig is, terwijl voor de rest van de inrichting een periode van 10 jaar wordt gevraagd;

Overwegende dat de aanvrager bij plaatsbezoek in het kader van de beroepsprocedure heeft beklemtoond dat de planning reeds vertraging heeft opgelopen wegens het feit dat de medio september 1995 aan de gemeente Wielsbeke overgemaakte plannen van de infrastructuur van de inrichting, o.m. voor het aanleggen van de nutsvoorzieningen en de constructie van een kaaimuur kant Leie, nog niet zijn goedgekeurd; dat de lay-out van de fabriek hiervan afhankelijk is, zodat de effectieve realisatie van de nieuwe inrichting binnen de gestelde tijdslimieten niet enkel afhangt van de N.V. INTERLIN; dat om die reden wordt gevraagd de termijn van 2 à 3 jaar voor de herlokalisatie te rekenen vanaf het verstrijken van de vergunningstermijn van de lopende vergunning, nl. vanaf 11 augustus 1996; dat voor de verhuis van het overige deel van de inrichting de gevraagde termijn van 10 jaar wordt gehandhaafd;

Overwegende dat de stelling dat de termijnen voor de herlocalisatie te kort zijn onvoldoende wordt aangetoond door een gedetailleerde en concrete planning van de verhuis; dat de N.V. INTERLIN bovendien reeds geruime tijd beseft dat een verplaatsing van het bedrijf zich opdringt, zodat mag aangenomen worden dat ter zake al voldoende denk- en voorbereidingswerk kon worden getroffen; dat het op zijn minst voorbarig is nu reeds te stellen dat de termijnen te kort zijn; dat de N.V. INTERLIN tevens ten volle moet beseffen dat het bedrijf in het verleden steeds heeft kunnen rekenen op de goede wil en het geduld van de vergunningverlenende overheden; dat er thans echter geen aanleiding toe bestaat om een ruimere vergunningstermijn toe te staan";

2.2.3. Krachtens artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet is de overheid die moet beschikken op een milieuvergunningsaanvraag ertoe gehouden de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen.

Dit houdt o.m. in dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting, of een gedeelte ervan, niet past in de bindende voorzieningen van het plan.

2.2.4. De verwerende partij geeft expliciet toe dat de verleende vergunning de gewestplanbestemming "woongebied" schendt.

De beoordeling van de verenigbaarheid van een hinderlijke inrichting met de gewestplanbestemming behoort tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid. Wanneer deze tot de onverenigbaarheid concludeert, moet zij gelet op bovenvermelde wetsbepaling de vergunning weigeren.

De argumentatie van de tussenkomende partij met betrekking tot de verenigbaarheid van haar inrichting met de bestemming van het gebied, is dan ook niet ter zake dienend.

2.2.5. Noch de verwerende, noch de tussenkomende partij voeren rechtsregelen aan die toelaten om op grond van billijkheids-, sociale of economische redenen, artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet, weze het tijdelijk, te miskennen.

De Raad van State zijn dergelijke regelen evenmin bekend.

2.2.6. Het bestreden besluit maakt geen toepassing van enige regeling als bedoeld door de tussenkomende partij in haar tweede argument. Dit volstaat om het argument af te wijzen.

2.2.7. Het bestreden besluit miskent bijgevolg de door verzoekende partijen ingeroepen rechtsregelen;

2.3. Overwegende dat het bestreden besluit derhalve vernietigd dient te worden;

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 20 mei 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling houdende bevestiging, mits enkele wijzigingen, van het besluit van 23 november 1995 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen waarbij aan de n.v. INTERLIN een milieuvergunning wordt verleend om te Waregem (Beveren-Leie), Koning Albertstraat 52, een leemplaten- en houtspaanderfabriek verder te exploiteren.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op achtduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien mei 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **M.-R. BRACKE.**